DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

2. oktober 2003 *

I de forenede sager C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P,

International Power plc, tidligere National Power plc, London (Det Forenede Kongerige), ved D. Anderson, QC, og barrister M. Chamberlain ved solicitor S. Ramsay,

British Coal Corporation, London, ved D. Vaughan og D. Lloyd Jones, QC, for solicitor C. Mehta,

PowerGen (UK) plc, tidligere PowerGen plc, London, ved K.P.E. Lasok, QC, for solicitor P. Lomas,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A. Whelan, som befuldmægtiget, bistået af barrister J.E. Flynn, og med valgt adresse i Luxembourg,

appellanter,

* Processprog: engelsk.

angående appel af dom afsagt den 7. februar 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-89/98, NALOO mod Kommissionen (Sml. II, s. 515), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO), Newcastle upon Tyne (Det Forenede Kongerige), ved barrister M. Hoskins for solicitor A. Dowie, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Wathelet, og dommerne D.A.O. Edward, A. La Pergola, P. Jann (refererende dommer) og A. Rosas,

generaladvokat: S. Alber
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 6. februar 2003, hvorunder Power plc var repræsenteret ved D. Anderson og M. Chamberlain,

British Coal Corportation ved D. Vaughan og D. Lloyd Jones, PowerGen (UK) ved K.P.E. Lasok, National Aopssocation of Licensed Opencast Operators (NALOO) ved barrister C. Quigley og Kommissionen ved A. Whelan og J.E. Flynn,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 8. maj 2003,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor den 20. og den 23. april 2001 har International Power plc (tidligere National Power plc, herefter »IP«) i sag C-172/01 P, British Coal Corporation (herefter »BC«) i sag C-175/01 P, PowerGen (UK) plc (tidligere PowerGen plc, herefter »PG«) i sag C-176/01 P og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i sag C-180/01 P i medfør af artikel 49 i EKSF-statutten for Domstolen hver især iværksat appel til prøvelse af dom afsagt den 7. februar 2001 af Retten i Første Instans i sag T-89/98, NALOO mod Kommissionen (Sml. II, s. 515, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten annullerede Kommissionens beslutning IV/E-3/NALOO af 27. april 1998 (herefter »1998-beslutningen«). Ved denne beslutning havde Kommissionen afvist en klage fra National Association of Licensed Opencast Operators (national sammenslutning af kulproducenter med licens til udvinding af kul i åbne brud, herefter »NALOO«).

Tvistens forhistorie

2 Det fremgår af den appellerede dom, at BC, før dets virksomhed blev privatiseret i 1994, havde ejendomsretten til næsten samtlige stenkulsreserver i Det Forenede Kongerige og havde eneret med hensyn til udvinding af kul. Selskabet var imidlertid beføjet til at udstede licenser til udvinding af kul til private erhvervsdrivende mod betaling af en royalty.

3 I april 1987 nedsatte BC denne royalty fra 16 til 13,50 pund sterling pr. tons (GBP/t) med virkning fra den 1. marts 1987. I 1988, efter at NALOO — der havde anmodet om, at der blev indledt en undersøgelse, og som senere anlagde en sag ved de nationale retter, der bl.a. omhandlede den nævnte royalty — havde forpligtet sig til at anerkende, at en royalty på 11 GBP/t var rimelig, anvendte BC denne sats med tilbagevirkende kraft fra den 27. december 1987. I marts 1990 reducerede BC royaltyen til 7 GBP/t med virkning fra den 1. april 1990.

4 I henhold til en overenskomst af maj 1986 (herefter »1986-overenskomsten«) aftog Central Electricity Generating Board (herefter »CEGB«) i løbet af regnskabsåret 1986/1987 72 mio. tons kul fra BC til en gennemsnitlig leveringspris på 172 pence pr. gigajoule (p/GJ) ab mine.

5 I medfør af Electricity Act 1989 (lov om el-sektoren) blev CEGB privatiseret den 1. april 1990, og dets aktiver blev navnlig overført til bl.a. IP og PG.

6 Da de mellem BC og disse producenter for perioden fra den 1. april 1990 til den 31. marts 1993 indgåede kontrakter om levering af kul (herefter »leveringskon-

trakterne«) trådte i kraft, foreslog IP og PG BC en basispris på henholdsvis 170 p/GJ brutto (brutto kalorieværdi) og 177,9 p/GJ netto (netto kalorieværdi), sammenlignet med 122 til 139 p/GJ ab mine til producenter i henhold til licens.

7 I en klage til Kommissionen af 29. marts 1990, der navnlig blev uddybet den 27. juni og den 5. september 1990 (herefter »1990-klagen«), gjorde NALOO gældende, at dels 1986-overenskomsten og leveringskontrakterne, dels størrelsen af de royalties, som BC opkrævede hos producenterne af kul i henhold til licens, var i strid med EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7.

8 I sammenfatningen af deres argumenter, der blev fremsat den 5. september 1990, påtalte klagerne dels, at el-producenterne som købere systematisk havde udøvet forskelsbehandling i EKSF-traktatens artikel 63's forstand, og betegnede dels den over for BC påtalte adfærd, herunder den arbitrære fastsættelse af royalties for udvinding af kul, som en overtrædelse af den nævnte traktats artikel 60 og artikel 66, stk. 7.

9 Ved skrivelse af 24. oktober 1990 foreslog de britiske myndigheder på vegne af BC, IP og PG — med tilbagevirkende kraft fra den 1. april 1990 — at foretage dels en forhøjelse af prisen for prisen på kul produceret i henhold til licens, dels en ny nedsættelse af royaltyerne.

10 Efter at NALOO havde afvist dette forslag, blev sammenslutningen ved skrivelse af 22. november 1990 fra Det Forenede Kongeriges regering orienteret om, at regeringen ensidigt havde besluttet at anvende de nye foreslåede betingelser.

11 Ved skrivelse af 21. december 1990 meddelte Kommissionen NALOO, at 1990-klagen ikke gav anledning til yderligere indgreb fra Kommissionens side.

12 Ved skrivelse af 11. januar 1991 indvendte NALOO bl.a., at den klart havde givet udtryk for et ønske om, at Kommissionen skulle foretage en undersøgelse af 1986-overenskomsten.

13 Ved skrivelse af 8. februar 1991 svarede Kommissionen, at den ikke var forpligtet til at »udstede en formel beslutning, der konstaterer en begået overtrædelse, blot for at gøre det lettere for en klager eventuelt at kræve erstatning«. Kommissionen præciserede, at den derfor ikke fandt, at den var forpligtet til at undersøge situationen forud for den 1. april 1990. Kommissionen tilføjede, at de nationale retter var bedre stillet end Kommissionen til at behandle de særlige sager, som tidligere kan have foreligget.

14 Ved skrivelse af 14. marts 1991 understregede NALOO endnu engang den betydning, selskabet tillagde en angivelse af de bestemmelser, der finder anvendelse på 1986-overenskomsten.

15 Ved beslutning af 23. maj 1991 (herefter »1991-beslutningen«) afviste Kommissionen 1990-klagen, for så vidt som den angik den situation, der var gældende efter den 1. april 1990.

16 I følgeskrivelsen til 1991-beslutningen præciseredes følgende:

»Denne skrivelse, som indeholder en kommissionsbeslutning, behandler visse aspekter [i 1990-klagen] [...] Den gennemgår situationen i England og Wales

under hensyntagen til den nye situation, der blev skabt ved ikrafttrædelsen af de mellem BC, IP og PG indgåede [leveringskontrakter] den 1. april 1990. Der er ikke foretaget en undersøgelse af andre spørgsmål, navnlig dem, der vedrører [...] situationen før den 1. april 1990 [...]«

17 1991-beslutningen indeholdt bl.a. følgende:

»56 På det tidspunkt hvor [leveringskontrakterne] trådte i kraft, blev [licensproducenterne] [...] betalt, hvad der svarer til ca. 122 p/GJ til 139 p/GJ ab mine af de elektricitetsproducerende selskaber [...] Der skete derfor forskelsbehandling af licensproducenterne efter den 1. april 1990.

57 Den pris, som [IP] og [PG] på nuværende tidspunkt tilbyder licensproducenterne med virkning fra den 1. april 1990, svarer til 157 p/GJ netto ab mine mod 177,9 p/GJ til [BC].

[...]

61 Det er umuligt præcist at vurdere samtlige de forhold, der skal tages hensyn til, når man vurderer prisforskellen. Dog er den faktiske forskel på 20 p/GJ, svarende til 12%, mellem BC's kul og licensproduceret kul leveret direkte til IP og PG ikke så stor, at den udgør en forskelsbehandling, der kan begrunde et nyt indgreb fra Kommissionen. Endvidere har klagerne ikke fremført overbevisende argumenter til støtte for en mindre prisforskel.

[...]

72 Royaltyen kan ikke bedømmes isoleret. Forholdet mellem prisen på kul og omkostningerne ved fremstilling af kul, herunder royaltyen, skal være således, at det giver effektivt arbejdende virksomheder mulighed for at opnå fortjeneste og ikke påfører dem en betydelig ulempe i konkurrencemæssig henseende.

[...]

73 For så vidt angår åbne brud er royaltyen blevet nedsat fra 11 [GBP]/t før den 1. april 1990 til 5,50 [GBP]/t (6 [GBP]/t ud over de første 50 000 tons), mens den pris, der betales til de små miner, er steget med mere end 23%.

74 Den aktuelle pris på kul, udvundet i henhold til licens, der er omkring 157 p/Gj, svarende til ca. 40 [GBP]/t, ligger omkring 20%, eller 8 [GBP]/t, over den pris, som de små miner fik, da leveringskontrakterne trådte i kraft. Dette, sammenholdt med, at royaltyen blev nedsat med mindst 5 [GBP]/t, medfører en betydelig forøgelse af bruttofortjenesten for åbne brud, der producerer i henhold til licens. I 1989/90 opnåede [BC] en gennemsnitlig salgspris på 41,50 [GBP]/t, eller 160 p/Gj, af produktionen i åbne brud, hvilket mere eller mindre svarer til den pris, der for tiden betales til licensproducenterne. [BC] opnåede et overskud på [...] af denne produktion. Selv om der er forskelle, navnlig i henseende til størrelse, mellem [BC's] produktion i åbne brud og NALOO's medlemmers, synes dette at bekræfte, at den nuværende royalty af kul fra åbne brud ikke er så høj, at den må betragtes som ulovlig. Denne royalty er således ikke til hinder for, at effektivt arbejdende virksomheder kan opnå fortjeneste og påfører dem ikke en betydelig ulempe i konkurrencemæssig henseende.

[...]

XV. Konklusion

79 Nærværende beslutning vedrører forholdene i England og Wales efter den 1. april 1990, hvor [leveringskontrakter], indgået mellem [BC] på den ene side og [IP] og [PG] på den anden side, trådte i kraft.

[...]

81 Kommissionen finder, at [det klagepunkt], der er fremført i henhold til [...] traktatens artikel 63 og artikel 66, stk. 7 [...] var berettige[t], i det omfang de [t] vedrørte situationen efter den 1. april 1990, pr. hvilken dato [leveringskontrakterne] trådte i kraft.

82 Såfremt de forslag, som de britiske myndigheder fremsatte den 24. oktober 1990, indarbejdes i kontrakterne på det i nærværende beslutning anførte grundlag, vil licensproducenterne ikke længere være udsat for forskelsbehandling i forhold til [BC]. De dele af klagen, der vedrører EKSF-traktatens artikel 63 og artikel 66, stk. 7, for så vidt angår salgsbetingelserne [...] har derfor ikke længere gyldighed og må følgelig afvises, i det omfang de[t] vedrører den aktuelle situation.

83 For så vidt angår den del af klagen, der støttes på [...] EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, og som vedrører den royalty, der opkræves af [BC], bemærkes, at den nye royaltysats, der fremgår af de britiske myndigheders skrivelse af 24. oktober 1990, og som senere er blevet gennemført af [BC] med virkning fra den 1. april 1990, ikke er usædvanligt høj. De klagepunkter,

der vedrører royalty, og som støttes på EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, har derfor ikke længere gyldighed, hvorfor de afvises, i det omfang de vedrører den aktuelle situation.«

18 Den 9. juli 1991 anlagde NALOO et annullationssøgsmål ved Retten på grundlag af EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2, til prøvelse af 1991-beslutningen for så vidt som den konkluderede, at den nye royaltysats på 5,50 eller 6 GBP/t ikke var ulovlig. Under retsforhandlingerne frafaldt NALOO påstanden om tilbagebetaling af de urimelige royaltybeløb, som BC skulle have opkrævet før den 1. april 1990.

19 Denne påstand om annullation blev ikke taget til følge i den dom, Retten afsagde den 24. september 1996 i sagen NALOO mod Kommissionen (sag T-57/91, Sml. II, s. 19, herefter »NALOO I-dommen«), som nu har vundet retskraft.

20 På grundlag af en præjudiciel anmodning fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige), der blev fremsat inden for rammerne af et erstatningssøgsmål anlagt af H.J. Banks & Co. Ltd, privat producent af kul på licens og medlem af NALOO, mod BC, fastslog Domstolen i sin dom af 13. april 1994 i Banks-sagen (sag C-128/92, Sml. I, s. 1209, præmis 19), at EKSF-traktatens artikel 4, litra d), artikel 65 og artikel 66, stk. 7, ikke skaber rettigheder, som private kan påberåbe sig direkte for de nationale domstole.

21 I samme doms præmis 21 fastslog Domstolen ligeledes, at da Kommissionen har enekompetence til at fastslå, at der er sket tilsidesættelser af bestemmelserne i EKSF-traktatens artikel 65 og artikel 66, stk. 7, kan de nationale retsinstanser ikke behandle et erstatningssøgsmål, for så vidt som Kommissionen ikke har truffet nogen beslutning i medfør af denne kompetence.

22 På grundlag af en anden præjudiciel anmodning fra High Court, der blev fremsat inden for rammerne af et erstatningssøgsmål anlagt af forskellige producenter af kul på licens, mod IP og PG, fastslog Domstolen i sin dom af 2. maj 1996 i sagen Hopkins m.fl. (sag C-18/94, Sml. I, s. 2281, præmis 29), at EKSF-traktatens artikel 4, litra b), og artikel 63, stk. 1, ikke skaber rettigheder, som private kan påberåbe sig direkte for de nationale domstole.

23 Domstolen fastslog navnlig i den forbindelse i Hopkins-dommens præmis 27, at private ikke for de nationale domstole kan gøre gældende, at en systematisk forskelsbehandling, der udøves af køberne, er uforenelig med EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, for så vidt som denne forskelsbehandling ikke har været genstand for en henstilling rettet til de pågældende regeringer.

24 Derimod tilføjede Domstolen i Hopkins-dommens præmis 28, at bestemmelserne i en henstilling udstedt i medfør af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, i alle tilfælde, hvor de efter deres indhold fremstår som ubetingede og tilstrækkeligt præcise, af private kan påberåbes direkte for de nationale domstole på samme betingelser som direktiver.

25 Under hensyntagen til Banks-dommen og Hopkins-dommen gav High Court ikke Banks og Hopkins medhold i de anlagte erstatningssager, der gav anledning til de to nævnte domme.

26 Det fremgår af den appellerede dom, at NALOO, som henholdt sig til, at de relevante bestemmelser i EKSF-traktaten ikke har direkte virkning, og at Kommissionen har enekompetence, den 15. juni 1994 indgav en klage (herefter »1994-klagen«), som den betegnede som supplerende. Denne sammenslutning anmodede heri Kommissionen om at fastslå ulovligheden af de købspriser og den royalty, som henholdsvis CEGB og BC havde anvendt over for kul produceret i

henhold til licens i strid med dels EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, dels artikel 4, litra d), artikel 65 og artikel 66, stk. 7, i den nævnte traktat i løbet af perioden mellem 1973 og den 1. april 1990, senere begrænset til regnskabsårene 1984/1985 til 1989/1990. I dette øjemed foreslog NALOO Kommissionen, at den skulle basere sig på de kriterier, der i 1990 blev anvendt af de britiske myndigheder, elproducenterne, BC og efterfølgende af Kommissionen selv i 1991-beslutningen.

27 Ved 1998-beslutningen afviste Kommissionen 1994-klagen.

28 I denne beslutning fastslog Kommissionen i det væsentlige følgende:

— EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7, har en fremadvendt funktion, der gør det muligt for Kommissionen at bringe eksisterende overtrædelser til ophør for fremtiden. Disse bestemmelser giver ikke Kommissionen beføjelse til at behandle en klage indgivet den 15. juni 1994, hvori tidligere tilsidesættelser af EKSF-traktaten, som skulle være blevet begået før den 1. april 1990, påtales.

— EKSF-traktatens artikel 65 finder ikke anvendelse på BC's ensidige fastsættelse af royalties på udvinding af kul, som hævdes at være urimelige.

— Selv om Kommissionen var beføjet til at undersøge klagen i relation til EKSF-traktatens artikel 4, litra d), og artikel 66, stk. 7, og det antages, at den nævnte traktats artikel 65 finder anvendelse, har NALOO ikke fremlagt tilstrækkelige beviser til at påvise, at de hævdede overtrædelser forelå.

Kommissionen kan absolut ikke tage hensyn til denne sammenslutnings oplysninger som udgangspunkt for en undersøgelse, navnlig ikke i lyset af NALOO I-dommen.

29 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. juni 1998 nedlagde NALOO påstand om annullation af 1998-beslutningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 33, stk. 2.

30 Ved kendelse af 17. marts 1999 blev der givet BC, IP og PG tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande inden for rammerne af denne sag.

Den appellerede dom

31 I den appellerede dom annullerede Retten 1998-beslutningen.

32 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 52, at Kommissionen for så vidt angår overtrædelserne, der hævdes at være begået i løbet af regnskabsårene 1986/1987 til 1989/1990, blev forelagt en og samme klage, idet 1994-klagen kun udgør en mere udførlig fremstilling af 1990-klagen.

33 Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 58, at Kommissionen ved »eksisterende overtrædelser« af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7, forstod overtrædelser, der fortsat består på datoen for indgivelsen af den

klage, der påklager dem. Idet den indledende del af NALOO's klage blev indleveret i 1990, og den supplerede del af denne klage, der blev indleveret i 1994, kun var en uddybning af den første del, udledte Retten heraf i den appellerede doms præmis 59, at ifølge Kommissionens egen fortolkning var sidstnævnte således blevet forelagt en klage vedrørende eksisterende overtrædelser.

34 Retten fandt endvidere i den appellerede doms præmis 61 og 63, at det følger af præmis 19 i dommen i Hopkins-dommen og af princippet om effektiv domstolsbeskyttelse, at dels EKSF-traktatens artikel 4, litra b), sammenholdt med dens artikel 63, stk. 1, dels den nævnte traktats artikel 4, litra d), og artikel 66, stk. 7, under alle omstændigheder gav Kommissionen kompetence til at undersøge de to dele af NALOO's klage, hvis formål var at få fastslået af Kommissionen, at elektricitetsproducenterne og BC i løbet af regnskabsårene 1986/1987 til 1989/1990 havde anvendt henholdsvis diskriminerende købspriser og urimelige royalties over for kul produceret i henhold til licens.

35 Endvidere fastslog Retten i den appellerede doms præmis 67 og 68, at Kommissionen ikke under disse omstændigheder kunne påberåbe sig retssikkerhedsprincippet over for NALOO, idet den allerede fra begyndelsen med 1990-klagen var blevet forelagt overtrædelser, der hævdedes at være blevet begået i løbet af regnskabsårene 1986/1987 til 1989/1990.

36 Retten tilføjede i den appellerede doms præmis 69-72, at NALOO ikke kan kritiseres for, at sammenslutningen inden for søgsmålsfristerne undlod at udnytte de retsmidler, den kunne have iværksat mod de eventuelle tidligere beslutninger om at afvise den del af 1990-klagen, der vedrørte overtrædelser forud for den 1. april 1990, idet 1991-beslutningen ikke, for så vidt angår denne del, havde karakter af en beslutning.

37 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 74 og 75, at 1998-beslutningen heller ikke blot kan kvalificeres som en bekræftelse af en anden beslutning, for så vidt som den utvivlsomt indeholdt nye forhold, som blev taget i betragtning ved bedømmelsen, og som vedrørte de manglende beviser for de påståede overtrædelser.

38 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 79, 80 og 82, at det for at vurdere lovligheden af 1998-beslutningen hverken var nødvendigt at afgøre spørgsmålene om, hvorvidt Kommissionen er kompetent til at udstede andre retsakter end henstillinger på området, hvilke retsvirkninger disse har i national ret, eller hvorvidt EKSF-traktatens artikel 65 finder anvendelse på royalties for udvinding af kul.

39 I den appellerede doms præmis 85 bemærkede Retten, at Kommissionen har en eksklusiv kompetence til at efterprøve påståede overtrædelser inden for det omhandlede område, på hvilket grundlag den konkluderede, at idet Kommissionen i sagen var kompetent til at undersøge NALOO's klage vedrørende de overtrædelser, der hævdedes at være begået i løbet af regnskabsårene 1986/1987 til 1989/1990, var den forpligtet til at foretage en sådan undersøgelse.

40 Efter at Retten i den appellerede doms præmis 86 havde fastslået, at det var korrekt, at Kommissionen i 1998-beslutningen havde foretaget en subsidiær undersøgelse af NALOO's klage, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 103-124, at denne beslutning skulle annulleres på grund af en manglende begrundelse vedrørende både svaret på den del af denne klage, der påtalte diskriminerende priser, og svaret på den del af denne klage, der påtalte urimeligt høje royalties.

Retsforhandlinger ved Domstolen og parternes påstande

41 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 22. maj 2001 har Kommissionen i medfør af artikel 39 KS anmodet Domstolen om at udsætte opfyldelsen af den appellerede dom.

42 Ved kendelse af 17. juli 2001 forkastede Domstolens præsident denne anmodning.

43 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 5. juli 2001 blev sagerne C-172/01 P, C-175/01 P, C-176/01 P og C-180/01 P forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.

44 IP, BC, PG og Kommissionen har nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, og at de frifindes i den af NALOO anlagte sag.

45 IP og BC har ligeledes nedlagt påstand om, at NALOO og/eller Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger for såvel Retten som Domstolen. PG har nedlagt påstand om, at Kommissionen og NALOO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

46 Kommissionen har nedlagt påstand om, at NALOO betaler dens omkostninger, og at appellanternes omkostninger i sagerne C-172/01 P, C-175/01 P og C-176/01 P pålægges disse appellanter eller NALOO.

47 NALOO har nedlagt påstand om, at appellen forkastes, subsidiært, at 1998-beslutningen annulleres.

48 NALOO har også nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sammenslutningens omkostninger.

Appelsagerne

Formaliteten i de af IP, BC og PG iværksatte appeller

49 IP, BC og PG har gjort gældende, at den appellerede dom berører dem umiddelbart, hvorfor de er beføjede til i overensstemmelse med artikel 49 i EKSF-statutten for Domstolen at iværksætte en appel af dommen.

50 BC har endvidere præciseret, at selskabets appel kun vedrører de dele af den appellerede dom, der vedrører royalties for udvinding af kul. IP og PG har for deres vedkommende anført, at deres appeller begrænser sig til at anfægte de dele af den appellerede dom, der vedrører anvendelsen af priser, der hævdes at være diskriminerende.

51 I henhold til artikel 49, stk. 2, i EKSF-statutten for Domstolen kan andre intervenienter end medlemsstaterne og fællesskabsinstitutionerne kun iværksætte appel, såfremt den af Retten trufne afgørelse berører dem umiddelbart.

52 Det er i forbindelse hermed tilstrækkeligt at fastslå, at Kommissionen ved opfyldelsen af den appellerede dom vil være forpligtet til at foretage en ny undersøgelse af 1994-klagen. Det er muligt, at Kommissionen ved afslutningen af en sådan undersøgelse vedtager en retsakt, der er bebyrdende for IP, BC og PG, som herefter kunne risikere erstatningssøgsmål ved de nationale retter.

53 Det følger heraf, at Rettens afgørelse berører IP, BC samt PG umiddelbart, og at de af selskaberne iværksatte appeller kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

54 Indledningsvis bemærkes, at Kommissionen i sin 1998-beslutning er nået frem til tre forskellige konklusioner, som NALOO anlagde sag til prøvelse af (jf. denne doms præmis 28).

55 For det første fandt Kommissionen, at den ikke havde beføjelse til at behandle 1994-klagen på grundlag af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7. For det andet konkluderede den, at den nævnte traktats artikel 65 ikke fandt anvendelse på royalties for udvinding af kul. For det tredje fandt Kommissionen subsidiært, at NALOQ ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser til at påvise, at de hævdede overtrædelser med hensyn til royalties forelå.

56 Med den appellerede dom annullerede Retten 1998-beslutningen i sin helhed.

57 Appellerne anfægter Rettens bedømmelse i relation til disse tre konklusioner.

58 Derfor skal anbringenderne i appellerne samles under hensyntagen til elementerne i 1998-beslutningen.

59 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt Kommissionen var beføjet til at behandle 1994-klagen, anfægter appellanterne for det første Rettens konstatering, hvorefter 1994-klagen kun var en udvidelse af 1990-klagen, for det andet de konklusioner, Retten udledte af Hopkins-dommen, og for det tredje Rettens bedømmelse af virkningerne af kravene om retssikkerhed.

60 Således som generaladvokaten har understreget i sit forslags punkt 128, er Rettens bedømmelse, hvorefter det fremgik af Hopkins-dommen, at Kommissionen under alle omstændigheder var beføjet til at behandle 1994-klagen, uafhængig af spørgsmålet om, hvorvidt denne klage kun var en udvidelse af 1990-klagen.

61 Derfor foretages først en undersøgelse af de anbringender, der anfægter denne bedømmelse.

Anbringenderne vedrørende Rettens bedømmelse med hensyn til Kommissionens kompetence

— Parternes argumenter

62 BC har gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved at fastslå, at de omtvistede dele af royaltyerne for udvinding af kul udgjorde bestående overtrædelser i relation til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, og ved at antage, at Kommissionen som følge deraf var beføjet til at handle for så vidt angår situationen forud for den 1. april 1990.

63 IP og PG har i lighed hermed gjort gældende, at EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, ikke gav Kommissionen kompetence til i 1994 at behandle en klage, der vedrørte en forskelsbehandling, der skulle være udøvet før den 1. april 1990.

64 Ifølge BC giver EKSF-traktatens artikel 63 og 65 samt artikel 66, stk. 7, kun Kommissionen beføjelse til at gribe ind med henblik på for fremtiden at skabe lovlige forhold i en bestående situation, der er utilfredsstillende.

65 IP og PG har på samme måde gjort gældende, at Kommissionen kun råder over de beføjelser, EKSF-traktaten udtrykkeligt tillægger den, og de beføjelser, der er nødvendige for, at den kan udøve sine opgaver i henhold til den nævnte traktat. Traktatens artikel 63, stk. 1, taler udelukkende om vedtagelse af henstillinger. Ifølge IP kan det af udtrykket »systemati[sk] udøve[lse] [af] forskelsbehandling«,

der anvendes i denne bestemmelse, udledes, at henstillinger kun kan vedrøre fremtiden og ikke kan vedtages i relation til en adfærd, der allerede er bragt til ophør på det tidspunkt, hvor den konstateres.

66 IP og PG har endvidere udledt af EKSF-traktatens artikel 14, at beføjelsen til at vedtage henstillinger ikke omfatter en beføjelse til at vedtage beslutninger. Derfor kan Kommissionen ikke træffe beslutninger inden for det område, hvor EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, finder anvendelse.

67 BC, IP og PG har gjort gældende, at NALOO har anerkendt, at der i den foreliggende sag ikke længere var grund til at udstede en henstilling. Under disse omstændigheder kunne Retten ikke undlade at undersøge, om Kommissionen var beføjet til at vedtage en beslutning eller foretage en anden konstatering, som denne sammenslutning ønskede at opnå. Det er klart, at resultatet af denne undersøgelse måtte være et benægtende svar.

68 BC, IP og PG har gjort gældende, at bemærkningerne i Hopkins-dommens præmis 17 og 19 skal ses i sammenhæng med vedtagelsen af en henstilling i henhold til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1. En korrekt fortolkning af disse bemærkninger betyder, at man ikke kan nå frem til en konklusion, hvorefter Kommissionen har kompetence til at undersøge overtrædelser, der allerede er afsluttet.

69 IP og PG har gjort gældende, at det under alle omstændigheder gælder, at selv om Kommissionen fortsat kunne fastslå en forskelsbehandling i henhold til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, kan en sådan konstatering ikke afføde en ret til at anlægge et erstatningssøgsmål på grundlag af en systematisk forskelsbehandling, der hævdes at være udøvet i fortiden. Henstillinger, der vedtages i henhold til denne bestemmelse, har således ikke en horisontal direkte virkning, hvorfor de ikke kan skabe en sådan ret.

70 Ifølge IP og PG bringer denne fortolkning af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, ikke princippet om en effektiv domstolsbeskyttelse i fare. Den ordning for domstolsbeskyttelse, der er fastsat i denne traktat på konkurrenceområdet, er således såvel fuldstændig som udtømmende, og den omfatter bestående og fremtidige overtrædelser.

71 For Kommissionen, der i sit svarskrift har understreget, at dens opfattelse på dette punkt adskiller sig fra de øvrige appellanters, er det afgørende spørgsmål, om overtrædelsen fortsætter med at have sådanne virkninger, at de kan bringes til ophør ved en henstilling, der er en retsakt med en fremadvendt funktion. For Kommissionen var det afgørende element i den forbindelse den radikale ændring af situationen efter den 1. april 1990 og ikke den manglende samtidighed mellem den hævdede overtrædelse og klagens indgivelse.

72 Med hensyn til den argumentation, som NALOO har udviklet på grundlag af Hopkins-dommen, har Kommissionen gjort gældende, at Domstolens begrundelse vedrørende muligheden for at pålægge medlemsstaterne at drage samtlige konsekvenser på grundlag af konstateringen af en systematisk forskelsbehandling for så vidt angår de virkninger, som denne forskelsbehandling har kunnet forårsage selv i tidsrummet forud for Kommissionens indgriben, ikke kan fortolkes således, at Kommissionen er forpligtet til under de omstændigheder, der gav anledning til denne dom, at fastslå, at der foreligger en overtrædelse for at gøre det muligt at anlægge et erstatningssøgsmål ved en national ret.

73 NALOO har for at understrege Hopkins-dommens relevans i denne sammenhæng bemærket, at anmodningen om en præjudiciel afgørelse, der gav anledning til denne dom, blev forelagt Domstolen inden for rammerne af et erstatningssøgsmål anlagt ved High Court. I Hopkins-dommens præmis 9 bemærkede Domstolen udtrykkeligt, at sagen var blevet anlagt den 1. juni 1991 og omfattende perioden fra 1985 til den 31. marts 1990. Det er derfor klart, at Domstolen undersøgte de præjudicielle spørgsmål ud fra den antagelse, at der var tale om en forelæggelse,

der havde en retrospektiv karakter. Det i samme doms præmis 19 anførte må således betyde, at Kommissionen kan udøve sine beføjelser i relation til en forskelsbehandling, der er bragt til ophør. Domstolen undersøgte således for det første udtrykkeligt de bestemmelser, der fandt anvendelse på en påstand, der var baseret på den af køberne udøvede forskelsbehandling, der var bragt til ophør inden nedlæggelsen af denne påstand. For det andet fastslog Domstolen i den nævnte doms præmis 22, at EKSF-traktaten udtømmende regulerer spørgsmålet om forskelsbehandling udøvet af købere og yder en effektiv domstolsbeskyttelse af ofrene for sådan forskelsbehandling.

74 Ifølge NALOO gælder den samme begrundelse for så vidt angår EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7. Selv om den nævnte traktats artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7, er formuleret i præsens indikativ, indeholder traktatens artikel 4, litra b) og d), et absolut forbud, hvis anvendelse ikke er tidsbegrænset.

75 NALOO afviser den antagelse, at Kommissionen kun er kompetent til at behandle klager i henhold til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, i de tilfælde, hvor forskelsbehandlingen fortsat udøves på tidspunktet for vedtagelsen af Kommissionen beslutning. Hvis denne antagelse anvendes i praksis, fører det ifølge den nævnte sammenslutning til helt vilkårlige resultater.

76 Endvidere har NALOO gjort gældende, at Retten i sammenhæng med en påstand om annullation af 1998-beslutningen i henhold til EKSF-traktatens artikel 33 var berettiget til at finde, at det var unødvendigt at tage stilling til, om Kommissionen var beføjet til at vedtage andre retsakter end henstillinger i henhold til traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7.

— Domstolens bemærkninger

77 I den appellerede doms præmis 61-63 kom Retten på grundlag af Hopkins-dommen frem til, at dels EKSF-traktatens artikel 4, litra b), sammenholdt med dens artikel 63, stk. 1, dels denne traktats artikel 4, litra d), og artikel 66, stk. 7, i alle tilfælde gav Kommissionen kompetence til at undersøge NALOO's klage for så vidt angik situationen forud for den 1. april 1990.

78 Det bemærkes i den forbindelse, at Domstolen i Hopkins-dommens præmis 19 fandt, at med henblik på at sikre den tilsigtede virkning af det forbud, der er fastsat i artikel EKSF-traktatens artikel 4, litra b), må det antages, at de beføjelser, der i medfør af denne traktats artikel 63, stk. 1, tillægges Kommissionen, gør det muligt for denne at pålægge medlemsstaterne ikke blot for fremtiden at bringe den systematiske forskelsbehandling til ophør, som den har konstateret, men tillige at drage samtlige konsekvenser på grundlag af denne konstatering for så vidt angår de virkninger, som forskelsbehandlingen har kunnet forårsage i forholdet mellem købere og producenter i henhold til den sidstnævnte bestemmelse, også i tidsrummet forud for Kommissionens indgriben.

79 NALOO har ret i sit anbringende om, at Domstolens fortolkning af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, blev formuleret med henblik på at besvare et præjudicielt spørgsmål i en hovedsag, hvor den påståede forskelsbehandling allerede var blevet bragt til ophør.

80 Retten var berettiget til på grundlag heraf at udlede, at EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, gav Kommissionen kompetence til at handle i relation til systematisk forskelsbehandling, der allerede er bragt til ophør.

81 Selv om det er korrekt, at en henstilling, der er vedtaget i henhold til denne bestemmelse, således kun kan foreskrive en bestemt adfærd for en medlemsstat for fremtiden, kan en sådan adfærd, som generaladvokaten har anført i punkt 135 i sit forslag til afgørelse, bestå i at fjerne virkningerne af en tidligere udøvet forskelsbehandling.

82 Det forhold, at ordlyden af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, i præsens indikativ henviser til forskelsbehandling, der systematisk »udøves«, kan ikke fortolkes således, at overtrædelsen skal være aktuelt foreliggende som betingelse for, at Kommissionen kan vedtage en henstilling.

83 For at det forbud mod forskelsbehandling, der findes i EKSF-traktatens artikel 4, litra b), har en effektiv virkning, er det faktisk nødvendigt, at Kommissionen er i stand til at pålægge medlemsstaterne en forpligtelse til at fjerne virkningerne af en forskelsbehandling, der i givet fald allerede er afsluttet.

84 Kommissionens kompetence, der giver den mulighed for at forpligte medlemsstaternes myndigheder til at drage samtlige konsekvenser af en konstatering af en systematisk forskelsbehandling for så vidt angår de virkninger, som denne forskelsbehandling har kunnet afføde selv inden Kommissionens indgriben, kan heller ikke begrænses til tilfælde, hvor den også kan forpligte disse myndigheder til at bringe de nævnte tilfælde af forskelsbehandling til ophør for fremtiden.

85 Anvendelse af en betingelse om, at overtrædelsen og Kommissionens udøvelse af sin kompetence skal foreligge samtidigt, vil resultere i vilkårlige sondringer mellem virksomheder, der har bragt en overtrædelse til ophør efter indgivelsen af en klage, og som vil skulle påtage sig samtlige konsekvenser af deres adfærd, herunder i givet fald pligten til at betale erstatning, og virksomheder, der har standset den påtalte adfærd inden indgivelsen af en klage, og som ikke vil skulle påtage sig nogen konsekvenser.

86 Den manglende direkte virkning af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, som Domstolen fastslog i Hopkins-dommens præmis 29, er ikke til hinder for denne fortolkning. Det forbud mod forskelsbehandling, der findes i den nævnte traktats artikel 4, litra b), gælder, selv om de nationale retter ikke, forud for Kommissionen indgriben, har kompetence til at sanktionere en sådan forskelsbehandling.

87 Endvidere skal det præciseres, at Kommissionens henstillinger vedrørende forskelsbehandling, der allerede er afsluttet, kan påberåbes for de nationale domstole på samme betingelser som direktiver (Hopkins-dommen, præmis 28).

88 Derfor har borgerne, hvis disse betingelser er opfyldt, mulighed for ved de nationale domstole at opnå erstatning for den skade, de eventuelt har lidt.

89 De konklusioner, der blev nået frem til i relation til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, gælder ligeledes med hensyn til traktatens artikel 66, stk. 7.

90 Således som generaladvokaten fastslog i punkt 153 i sit forslag til afgørelse, kan borgerne ikke direkte påberåbe sig EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, ved de nationale domstole, hvis ikke Kommissionen har grebet ind (Banks-dommen, præmis 19). Hertil kommer, at denne bestemmelse ikke fastsætter nogen sanktion for overtrædelser, der allerede er afsluttet. Derfor må Kommissionen have kompetence til at vedtage henstillinger vedrørende adfærd, der allerede er afsluttet, med henblik på at sikre den effektive virkning af denne traktats artikel 4, litra d). Den mulighed for at vedtage beslutninger, der også er fastsat i den nævnte artikel 66, stk. 7, er ikke tilstrækkelig i denne forbindelse, idet den er betinget af en forudgående vedtagelse af en henstilling.

91 Det følger heraf, at Rettens bedømmelse af den kompetence, Kommissionen kan udlede af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7, var begrundet, og at appelanbringenderne vedrørende denne bedømmelse skal forkastes.

Anbringenderne vedrørende Rettens bedømmelse af, at NALOO's klager har samme genstand, og af retssikkerhedsprincippet

— Parternes argumenter

92 IP, BC og PG har gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved at finde, at 1991-beslutningen hverken afviste eller afslog at undersøge den del af 1990-klagen, der vedrører perioden forud for den 1. april 1990. Det fremgår således af denne beslutning samt af de andre dokumenter, NALOO og Kommissionen udvekslede, navnlig Kommissionens skrivelser af 8. februar og 4. september 1991, at sidstnævnte udtrykkeligt havde afslået at undersøge denne del af klagen. Kommissionen har også henvist til disse to skrivelser.

93 Appellanterne har gjort gældende, at dette afslag kunne være gjort til genstand for domstolsprøvelse i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 33 eller eventuelt artikel 35. Idet NALOO undlod at anlægge sag til prøvelse heraf, er Kommissionens afslag blevet endeligt. Under disse omstændigheder er retssikkerhedsprincippet til hinder for, at 1990-klagen genoptages for så vidt angår perioden forud for den 1. april 1990.

94 IP, BC og PG har i øvrigt gjort gældende, at anmodningen om undersøgelse af situationen forud for denne dato under alle omstændigheder skulle have været fremsat inden for en rimelig frist. Det var ikke tilladt for NALOO at lade

spørgsmål være stillet i bero for Kommissionen for en periode, der overskred tre år, inden de blev forsøgt genoptaget. Den fejlagtige retsopfattelse, som NALOO og Kommissionen deler, hvorefter de nationale domstole var kompetente til at fastslå overtrædelser og yde erstatning, kan ikke anses for en undskyldelig fejl, der begrunder sagens genoptagelse.

95 Appellanterne finder alle, at Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den fastslog, at 1994-klagen kun udgør en mere udførlig fremstilling af 1990-klagen. Der er ifølge appellanterne derimod tale om en ny klage.

96 IP og PG har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ved at forkaste det anbringende, der bygger på diskriminerende priser, ikke i sin 1998-beslutning tog hensyn til nye beviser, og at den nævnte beslutning på dette punkt var rent bekræftende.

97 NALOO har gjort gældende, at 1991-beslutningen ikke kan læses sådan, at den indeholder en beslutning, der vedrører situationen forud for den 1. april 1990. For det første er denne fortolkning i overensstemmelse med, at det er Retten, der foretager den endelige bedømmelse af beviserne. For det andet var Kommissionens udtalelse om, at denne situation ikke var blevet undersøgt, ikke et endeligt udtryk for denne institutions hensigt, der gav NALOO vished for, at der var blevet truffet en endelig beslutning vedrørende denne situation. Korrespondancen mellem Kommissionen og sammenslutningen kan ikke skabe tvivl om denne konklusion.

98 Det forhold, at NALOO ikke i overensstemmelse med EKSF-traktatens artikel 33 og 35 anfægtede Kommissionens stilling i relation hertil, forhindrede ikke Kommissionen i efterfølgende at undersøge den del af NALOO's klage, der vedrørte situationen forud for den 1. april 1990.

99 Med hensyn til anvendelsen af retssikkerhedsprincippet har NALOO gjort gældende, at den afhænger af de konkrete omstændigheder i sagen. Det reelle forhold er, at den del af NALOO's 1990- og 1994-klager, der vedrører perioden forud for den 1. april 1990, fortsat var relevant, navnlig som følge af sagerne anlagt ved de nationale domstole i de hovedsager, der udgjorde grundlaget for Banks- og Hopkins-dommene.

100 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt 1994-klagen kun udgør en mere udførlig fremstilling af 1990-klagen, har NALOO gjort gældende, at de anbringender, appellanterne har fremført under appelsagen, skal afvises, idet de vedrører den af Retten foretagne bevisbedømmelse. Sammenslutningen har forklaret, at dens og Kommissionens repræsentanter afholdt et møde efter Banks-dommen, hvor det blev besluttet, at situationen forud for den 1. april 1990 skulle undersøges. Henset til de konkrete omstændigheder i den foreliggende sag kan 1990-klagen ikke i den sammenhæng anses for at være blevet uden betydning.

— Domstolens bemærkninger

101 Rettens bemærkninger om retssikkerhedsprincippet var baseret på en antagelse om, at 1994-klagen kun var en mere udførlig fremstilling af 1990-klagen.

102 Selv om det lægges til grund, at denne antagelse, som appellanterne har gjort gældende, er retlig forkert, følger det ikke dermed, at retssikkerhedsprincippet var til hinder for, at Kommissionen undersøgte 1994-klagen.

103 I den forbindelse må først det af IP og PG påberåbte argument om, at 1998-beslutningen for så vidt angår de diskriminerede priser alene bekræftede 1991-klagen, forkastes. En stillingtagen kan således kun anses for et udtryk for en ren bekræftelse af en tidligere afgørelse, hvis den ikke indeholder et nyt element i forhold til sidstnævnte (jf. bl.a. i denne retning dom af 10.12.1980, sag 23/80, Grasselli mod Kommissionen, Sml. s. 3709, præmis 18).

104 Hvis det i den foreliggende sag lægges til grund, at Kommissionen i 1991 afslog at behandle situationen forud for den 1. april 1990, begrundede den dette afslag med hensigtsmæssighedshensyn. Den udtalte sig ikke om, hvorvidt der var sket tilsidesættelser af EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7. Derimod bekræftede Kommissionen i sin 1998-beslutning, at den ikke var beføjet til at handle på grundlag af disse to bestemmelser, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke fandt anvendelse på royalties for udvinding af kul, og subsidiært, at der ikke var ført bevist for tilsidesættelse af den nævnte traktats artikel 65 og artikel 66, stk. 7. Den således begrundede afvisning af 1994-klagen kan ikke ses som et udtryk for en ren bekræftelse af den stilling, der eventuelt blev indtaget i 1991-beslutningen for så vidt angår situationen forud for den 1. april 1990.

105 For det andet må det fastslås, at fællesskabslovgiver ikke har fastsat en forældelsesfrist i relation til Kommissionens mulighed for at vedtage henstillinger i henhold til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7.

106 En forældelsesfrist skal for at opfylde sit formål være fastsat forud, og fastsættelsen af denne frist samt bestemmelserne for dens anvendelse henhører under fællesskabslovgivers kompetence (jf. bl.a. dom af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, præmis 139).

107 Imidlertid er det grundlæggende krav om retssikkerhed til hinder for, at Kommissionen i det uendelige kan udsætte udøvelsen af sine beføjelser (dommen i sagen Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, præmis 140).

108 Som begrundelse for ikke at undersøge 1990-klagen, for så vidt som den angik perioden forud for den 1. april 1990, anførte Kommissionen i 1991 i den foreliggende sag, at den ikke fandt, at den var forpligtet til at gribe ind alene for at gøre det lettere for en klager at gennemføre et erstatningssøgsmål, der var anlagt af en af klagerne ved de nationale domstole. Kommissionen fandt således, at en sådan sag kunne anlægges uden dens indgriben. Denne fortolkning viste sig at være ukorrekt for så vidt angår tilsidesættelserne af EKSF-traktatens artikel 4, litra d), artikel 65 og artikel 66, stk. 7, idet Domstolen i Banks-dommen fastslog, at de nationale retsinstanser ikke på dette område kunne give nogen medhold i et erstatningssøgsmål, for så vidt som Kommissionen ikke har truffet nogen beslutning. Det var efter denne dom, at NALOO indgav 1994-klagen.

109 Under disse omstændigheder kan Kommissionens undersøgelse af 1994-klagen ikke anses for at skade hverken retssikkerheden eller IP's, BC's og PG's berettigede forventninger, idet selskaberne måtte forvente, at det fortsat ville blive prøvet, om situationen forud for den 1. april 1990 var forenelig med EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, artikel 65 og artikel 66, stk. 7.

110 I lyset af omstændighederne i den foreliggende sag kan 1994-klagen heller ikke anses at være blev indgivet uden for en rimelig frist. Den blev således indgivet kun to måneder efter afsigelsen af Banks-dommen, der havde gjort det klart, at de grunde, der havde fået Kommissionen til at afslå at undersøge situationen forud for den 1. april 1990, ikke var holdbare.

111 Det følger heraf, at retssikkerhedsprincippet ikke var til hinder for, at Kommissionen undersøgte 1994-klagen.

112 Det er i den forbindelse irrelevant, om Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den fandt, at Kommissionen ikke i 1991 havde taget stilling med hensyn til situationen forud for den 1. april 1990.

113 Derfor må de anbringender, der rejser tvivl om Rettens begrundelse vedrørende NALOO's indgivelse af én og samme klage og retssikkerhedsprincippet, forkastes.

Anbringenderne vedrørende Rettens konstatering af en forpligtelse for Kommissionen til at behandle 1994-klagen

114 Appellanterne har alle gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved i den appellerede doms præmis 85 at fastslå, at Kommissionen var forpligtet til at undersøge 1994-klagen i relation til overtrædelser, der hævdedes at være begået i løbet af regnskabsårene 1986/1987 til 1989/1990.

115 Det ligger fast, at Kommissionen, der modtog klagen i 1994, vedtog 1998-beslutningen. Eftersom Kommissionen deri, selv om det kun var et subsidiært punkt, undersøgte denne klage, må rækkevidden af den forpligtelse, der i den forbindelse påhviler Kommissionen, vurderes inden for rammerne af undersøgelsen af, om den nævnte beslutning er lovlig.

116 Derfor er der ikke grund til at foretage en selvstændig undersøgelse af de anbringender i appelsagen, der er rettet mod Rettens konstatering af, at Kommissionen var forpligtet til at behandle 1994-klagen.

Anbringenderne vedrørende spørgsmålet, om EKSF-traktatens artikel 65 finder anvendelse på royalties for udvinding af kul

117 BC har gjort gældende, at Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, idet den ikke fastslog, at EKSF-traktatens artikel 65 var uanvendelig på royalties for udvinding af kul. Som det gælder for artikel 81 EF og 82 EF, har EKSF-traktatens artikel 65 og artikel 66, stk. 7, helt forskellige formål.

118 Kommissionen har præciseret, at i det omfang konklusionen i den appellerede dom kan fortolkes således, at den også vedrører den del af 1998-beslutningen, der konkluderer, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke finder anvendelse i den foreliggende sag, skal dette element i den appellerede dom ophæves som følge af manglende begrundelse.

119 NALOO har derimod, hvis Domstolen skulle fastslå, at Retten med urette fastslog, at Kommissionen var kompetent til at behandle afsluttede overtrædelser i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, og beslutte at træffe endelig afgørelse i den af NALOO anlagte sag, gjort gældende, at Domstolen skal fastslå, at den nævnte traktats artikel 65 finder anvendelse på royalties for udvinding af kul. Det er klart, at sidstnævnte bestemmelse finder anvendelse på overtrædelser, der er bragt til ophør. Hertil kommer, at Kommissionens kompetence i henhold til EKSF-traktatens artikel 65, stk. 4, ikke kan begrænses til vedtagelse af henstillinger, men også omfatter retten til at vedtage beslutninger.

120 Det må i den forbindelse fastslås, at Retten, selv om den fandt, at der ikke var grund til at afgøre spørgsmålet om, hvorvidt EKSF-traktatens artikel 65 finder anvendelse på royalties for udvinding af kul, annullerede 1998-beslutningen i sin helhed.

121 Retten har imidlertid ikke i den appellerede dom anført nogen grunde, hvoraf det fremgår, hvad der fik den til at antage, at Kommissionens konklusion vedrørende denne bestemmelses anvendelighed var forkert.

122 Appellerne må derfor tages til følge, i det omfang de kritiserer Retten for at have annulleret 1998-beslutningen i sin helhed uden at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt EKSF-traktatens artikel 65 var anvendelig på royalties for udvinding af kul.

Anbringenderne vedrørende lovligheden af 1998-beslutningen

— Parternes argumenter

123 IP og PG har gjort gældende, at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved at finde, at 1998-beslutningen skulle annulleres, i det omfang afslaget på den del af 1994-beslutningen, der vedrørte diskriminerende priser, led af manglende begrundelse. Den nævnte beslutning forklarer klart, at Kommissionen ikke fandt, at den var beføjet til at behandle denne klage. Angivelsen af disse grunde giver Fællesskabets retsinstanser mulighed for at udøve deres kontrol.

124 Kommissionen har principielt forsvaret det samme synspunkt.

125 Med hensyn til royalties for udvinding af kul har BC og Kommissionen gjort gældende, at Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den kvalificerede 1991-beslutningen, idet den uden nogen nærmere forklaring navnlig afveg fra sin egen opfattelse i NALOO I-dommen.

126 Kommissionen har således aldrig bekræftet, at en af BC fastsat royaltysats var urimeligt høj. I NALOO I-dommen anerkendte Retten selv, at Kommissionens udtalelse, der var indeholdt i dens skrivelse af 28. august 1990 til de britiske myndigheder, og hvorefter en royalty på 7 GBP/t forekom for høj, kun var angivet som en føler og ikke var en konstatering.

127 BC og Kommissionen har i øvrigt bemærket, at NALOO selv i 1988 havde anerkendt, at royaltysatsen på 11 GBP/t var rimelig. Retten lagde vægt på dette element i NALOO I-dommen.

128 Den synsvinkel, Retten har anlagt i den appellerede dom, er i øvrigt ensbetydende med, at bevisbyrden vendes, når der er indgivet en klage, idet denne pålægges Kommissionen. Det påhviler imidlertid klart klageren at fremlægge de konkrete beviser, der er nødvendige for at begrunde klagen. Det er åbenbart, at NALOO ikke overholdt denne forpligtelse, idet sammenslutningen ikke har fremlagt beviser i relation til de omkostninger, dens medlemmer havde haft. Retten stillede netop krav om sådanne beviser i NALOO I-dommen.

129 NALOO har i sit svarskrift indrømmet, at den appellerede doms begrundelse vedrørende Kommissionens pligt til at begrunde sin beslutning for så vidt angår den del af klagen, der vedrører diskriminerende priser, var overflødig. Det var imidlertid retligt korrekt, at Retten annullerede 1998-beslutningen, idet Kommissionen deri urigtigt havde fundet, at den ikke var kompetent til at undersøge en afsluttet forskelsbehandling i henhold til EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1.

130 Med hensyn til Rettens bemærkninger vedrørende royaltysatsen har NALOO gjort gældende, at de er begrundet i den metode, som Kommissionen selv havde fulgt i sin 1991-beslutning. Kommissionen anvendte således BC's driftsoverskud

som et referencepunkt, hvormed lovligheden af royaltysatsen blev begrundet i henhold til EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7.

131 Ifølge NALOO fremgår det klart af 1991-beslutningen, at Kommissionen fandt, at en royaltysats på 11 GBP/t var i strid med EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7. Kommissionen kunne være kommet frem til denne konklusion ved at tage hensyn til BC's resultater ved åben minedrift og de priser, der blev betalt af elektricitetsproducenterne til BC og til de uafhængige virksomheder, der drev åbne miner. På det tidspunkt, hvor 1998-beslutningen blev vedtaget, havde Kommissionen kendskab til de tilsvarende tal for regnskabsårene 1984/1985 til 1990/1991.

132 NALOO har under hensyntagen til de overbevisende beviser, Kommissionen var i besiddelse af, gjort gældende, at det var korrekt, at Retten fastslog, at Kommissionen havde tilsidesat sin forpligtelse til i sin 1998-beslutning at give en tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion, hvorefter det var umuligt, at oplysningerne fra denne sammenslutning kunne benyttes som udgangspunkt for en undersøgelse.

133 NALOO har subsidiært gjort gældende, at annullationen af 1998-beslutningen på dette punkt var begrundet, idet Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

— Domstolens bemærkninger

134 For det første må det med hensyn til den del af 1998-beslutningen, der vedrører diskriminerende priser, fastslås, at Retten annullerede den på grund af en

manglende begrundelse, der hindrede en udtømmende domstolsprøvelse af beslutningen.

135 Det fremgår imidlertid klart af 1998-beslutningen, at Kommissionen fandt, at EKSF-traktatens artikel 63, stk. 1, og artikel 66, stk. 7, ikke gav den beføjelse til at behandle en klage, der påtaler afsluttede tilsidesættelser af denne traktat. Det er klart, at denne begrundelse var tilstrækkelig til, at Retten kun efterprøve, om 1998-beslutningen på dette punkt havde hjemmel i loven.

136 Det følger heraf, at Retten gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, da den i den appellerede doms præmis 114 fandt, at 1998-beslutningen på dette punkt var behæftet med en manglende begrundelse.

137 Selv om præmisserne i en dom afsagt af Retten er udtryk for en fejlagtig anvendelse af fællesskabsretten, må appellen imidlertid forkastes, hvis det fremgår, at dommens konklusion er berettiget af andre retlige grunde (jf. dom af 30.3.2000, sag C-265/97 P, VBA mod Florimex m.fl., Sml. I, s. 2061, præmis 121).

138 I den forbindelse bemærkes, som det følger af denne doms præmis 77 og 90, at Kommissionen gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse, som NALOO har påberåbt sig i sit annullationssøgsmål, da den fandt, at den ikke var beføjet til at behandle 1994-klagen.

139 Derfor var det med rette, at Retten annullerede 1998-beslutningen på dette punkt.

140 For det andet fandt Retten også i den appellerede doms præmis 123, at den del af 1998-beslutningen, der vedrørte BC's fastsættelse af royalties for udvinding af kul, var utilstrækkeligt begrundet.

141 Kommissionen har imidlertid subsidiært begrundet 1998-beslutningen med det forhold, at NALOO ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser til at godtgøre, at de hævdede overtrædelser forelå. I punkt 34-43 i begrundelsen for denne beslutning angav Kommissionen i detaljer, hvorfor den ikke fandt, at den kunne indlede en undersøgelse på grundlag af de modtagne oplysninger.

142 Kommissionen forklarede mere præcist, idet den baserede sig på Rettens bedømmelse i NALOO I-dommen, at den af NALOO foreslåede metode til beregning af en royaltysats, som den fandt rimelig, dels var upræcis, dels i strid med sammenslutningens eget udsagn i en skrivelse af 13. maj 1988 til BC, hvorefter NALOO fandt, at en royalty på 11 GBP/t var rimelig.

143 Det må derfor fastslås, at 1998-beslutningen er tilstrækkeligt begrundet på dette punkt.

144 Det fremgår af den appellerede dom, at Retten samtidig med, at den annullerede den del af 1998-beslutningen, der vedrørte royalties for udvinding af kul, som følge af en påstået manglende begrundelse, i realiteten kritiserede Kommissionen for at have udøvet et åbenbart urigtigt skøn.

145 Derved foretog Retten ikke den nødvendige sondring mellem begrundelseskravet og lovligheden af beslutningens indhold (jf. dommen i sagen VBA mod Florimex m.fl., præmis 114 og 115).

146 Denne retlige fejl er imidlertid uden indflydelse på den appellerede doms konklusion, hvis 1998-beslutningen faktisk var behæftet med et åbenbart urigtigt skøn, således som NALOO gjorde gældende i sagen for Retten.

147 I den forbindelse fremgår det af den appellerede doms præmis 122, at det åbenbart urigtige skøn, som Retten reelt kritiserede Kommissionen for at have udøvet, bestod i, at den ikke på grundlag af de oplysninger, den rådede over, havde udtalt sig om den eventuelt urimelige karakter af royalties for udvinding af kul.

148 Uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, forpligter Kommissionen til at behandle en klage, ligger det fast, at Retten selv i NALOO I-dommens præmis 258 fastslog, at det påhviler klageren at bringe de faktiske og retlige omstændigheder, der ligger til grund for klagen, til Kommissionens kendskab.

149 Retten fastslog i samme doms præmis 261, at det påhvilede NALOO at indhente oplysningerne om de faktiske driftsomkostninger for de medlemmer, der udvandt kul i henhold til licens, og at meddele Kommissionen disse med henblik på, at den kunne vurdere den eventuelle forskel mellem disse omkostninger og drifts-omkostningerne i forbindelse med BC's åbne brud.

150 Retten konkluderede i NALOO I-dommens præmis 214, at NALOO ikke havde ført tilstrækkeligt bevis med henblik på at godtgøre den urimelige karakter af royalties for udvinding af kul fra den 1. april 1990. Sammenslutningen havde foreslået tre metoder til beregning af royalties. I den nævnte doms præmis 178 afslog Retten navnlig at basere sig på en almindelig ekstrapolation af BC's driftsresultater i regnskabsåret forud for regnskabsåret 1990/91.

151 Kommissionen fandt i sin 1998-beslutning, idet den baserede sig på Rettens bemærkninger i NALOO I-dommen, at den eneste af NALOO foreslåede beregningsmetode, der bestod i en retrospektiv ekstrapolation af en hypotetisk gældende royalty, der fandtes at være rimelig, ikke kunne være udgangspunkt for en undersøgelse. Kommissionen tilføjede, at NALOO selv i 1988 havde indrømmet, at en royaltysats på 11 GBP/t var retfærdig, hvilket er i strid med den nævnte metode, hvis anvendelse viser, at kun en sats på 4,79 GBP/t ville have været rimelig.

152 Denne argumentation fra Kommissionens side er på linje med det, den kunne udlede af NALOO I-dommen i relation til den bevisbyrde, der påhviler klageren, og forekommer ikke i sig selv kritisabel.

153 I den appellerede dom har Retten imidlertid ikke udtalt sig om, hvorvidt denne argumentation er begrundet, men på grundlag af et andet ræsonnement fastslået, at Kommissionen ikke var berettiget til at afvise 1994-klagen med den begrundelse, at den ikke var i stand til at tage stilling til den eventuelt urimelige karakter af royalties for udvinding af kul.

154 På den ene side har Retten således i den appellerede doms præmis 117-120 henvist til betragtning 74 i begrundelsen for 1991-beslutningen, hvoraf det angiveligt fremgår, at Kommissionen havde været i stand til at bedømme de åbne bruds rentabilitet på grundlag af elementer, den også havde rådighed over for så vidt angår 1994-klagen.

155 På den anden side bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 121, at Kommissionen i sin skrivelse til de britiske myndigheder af 28. august 1990 havde bemærket, at »den af BC pålagte royalty på 7 GBP/t for drift af åbne brud [...] under alle omstændigheder [forekommer] at være for høj«.

156 I den forbindelse skal det understreges, at Kommissionen, i modsætning til det, Retten fastslog i den appellerede doms præmis 118, ikke i betragtning 74 i begrundelsen for 1991-beslutningen bedømte de åbne bruds rentabilitet. Det nævnte punkt indeholder således ingen oplysninger med hensyn til de omkostninger, NALOO's medlemmer havde haft, omkostninger, som denne sammenslutning havde erklæret ikke at kunne præcisere (jf. i den forbindelse NALOO I-dommens præmis 201). I mangel af en henvisning til medlemmernes omkostninger kan det ikke påstås, at Kommissionen havde til hensigt at udtale sig om rentabiliteten i deres virksomheder. Rettens fortolkning af betragtning 74 i begrundelsen for 1991-beslutningen er således åbenbart urigtig.

157 Med hensyn til Kommissionens skrivelse til de britiske myndigheder af 28. august 1990 må det fastslås, at Retten i NALOO I-dommen fandt, at skrivelsen ikke ændrede Rettens konklusion, hvorefter NALOO ikke havde ført tilstrækkeligt bevis til støtte for sine påstande vedrørende den hævdede urimelige karakter af den royalty, der blev anvendt fra den 1. april 1990.

158 I den appellerede dom har Retten dog ikke forklaret, hvordan den samme skrivelse kunne indeholde en oplysning, der viste, at Kommissionen havde rådighed over tilstrækkelige beviser for perioden forud for den 1. april 1990.

159 En sådan forklaring var imidlertid nødvendig, eftersom Retten for det første i NALOO I-dommens præmis 206 havde fundet, at den i skrivelsen af 28. august 1990 omhandlede udtalelse kun var blevet fremsat af Kommissionen som en føler, og for det andet i NALOO I-dommens præmis 208 og 209 havde nævnt NALOO's egne udtalelser, der var indeholdt i en skrivelse af 13. maj 1988 til BC, og som anerkendte den rimelige karakter af en royalty på 11 GBP/t.

160 I 1998-beslutningen henviste Kommissionen netop til den nævnte skrivelse af 13. maj 1988 for at vise, at den af NALOO foreslåede beregningsmetode manglende indre sammenhæng.

161 Det følger heraf, at hverken betragtning 74 til 1991-beslutningen eller Kommissionens skrivelse til de britiske myndigheder af 28. august 1990 støtter den konklusion, som Retten er kommet frem til i den appellerede doms præmis 122 og 123, og hvorefter Kommissionen ikke var berettiget til at afvise den del af 1994-klagen, der vedrørte royalties for udvinding af kul, med den begrundelse, at den ikke var støttet af tilstrækkelige beviser.

162 I øvrigt er NALOO's argument om, at Kommissionen i sin 1991-beslutning konstaterede, at royalties i størrelsesordenen 11 GBP/t var i strid med EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7, ligeledes uden grundlag.

163 Dette argument hviler således på en urigtig læsning af betragtning 81 i begrundelsen for 1991-beslutningen, der kun vedrører spørgsmålet om diskriminerende priser, idet konklusionerne vedrørende royalties for udvinding af kul findes i betragtning 83 i den nævnte beslutnings begrundelse. Det ses ikke at være fastslået i beslutningen, at den royalty, der blev opkrævet efter den 1. april 1990, var i strid med EKSF-traktatens artikel 66, stk. 7.

164 Herefter må det fastslås, at afvisningen af den del af 1994-klagen, der vedrørte royalties for udvinding af kul, med den begrundelse, Kommissionen har anført, ikke er retligt kritisabel, og at Retten har gjort sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved at annullere den del af 1998-beslutningen, der subsidiært undersøgte den nævnte del.

165 Det fremgår af det ovenfor anførte, at den appellerede dom, uden at det er nødvendigt at undersøge de andre anbringender, BC har gjort gældende til støtte for sin appel, må ophæves, i det omfang den annullerede:

— den del af 1998-beslutningen, hvori Kommissionen fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul

— den del af denne beslutning, hvori Kommissionen afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.

166 I øvrigt bør appellerne forkastes.

Retsvirkningerne af den delvise ophævelse af den appellerede dom

167 I henhold til artikel 61, stk. 1, i statutten for Domstolen kan denne, hvis den ophæver en af Retten truffet afgørelse, træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.

168 Efter den delvise annullation af den appellerede dom skal der tages stilling til NALOO's anbringender til støtte for søgsmålet, hvormed denne har gjort gældende, for det første, at den havde fremført tilstrækkelige beviser for Kommissionen, og at den foreslåede beregningsmetode var egnet, for det andet, at Kommissionen handlede i strid med princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, da den afslog sammenslutningens klage uden at give den mulighed for at fremkomme med yderligere beviser, og for det tredje, at Kommissionen gjorde sig skyldig i en urigtig retsanvendelse ved at finde, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på royalties for udvinding af kul.

169 Domstolen finder, at denne del af sagen er moden til påkendelse.

Anbringenderne vedrørende Kommissionens bedømmelse af de fremlagte beviser og den af NALOO foreslåede metode for beregning af royalties

170 NALOO har kritiseret Kommissionen for ikke at have draget de korrekte konklusioner af de beviser, den havde fremlagt, og for med urette at have afvist den af sammenslutningen foreslåede metode til beregning af en rimelig royalty.

171 Det fremgår af denne doms præmis 147-163, at 1998-beslutningen ikke indeholder nogen urigtig retsanvendelse eller noget urigtigt skøn.

172 Herefter må anbringenderne vedrørende Kommissionens bedømmelse af de fremlagte beviser og den af NALOO foreslåede metode for beregning af royalties forkastes.

Anbringendet, der bygger på den berettigede forventning

173 Med sit søgsmål har NALOO gjort gældende, at Kommissionen ikke var berettiget til at udstede en beslutning om at afvise 1994-klagen med den

begrundelse, at sammenslutningen ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser. Kommissionens og dens tjenestemænds adfærd og erklæringer havde affødt en berettiget forventning hos NALOO med hensyn til det forhold, at der ikke ville blive vedtage en beslutning vedrørende realiteten i dens klage, så længe ikke alle udestående retsspørgsmål var blevet løst, og at NALOO kunne fremkomme med supplerende beviser, hvis Kommissionen besluttede, at den havde kompetence til at behandle 1994-klagen.

174 Kommissionen har bestridt, at den har kunnet give anledning til en sådan berettiget forventning.

175 I den forbindelse må det fastslås, at selv om det antages, at NALOO under en del af proceduren for Kommissionen kunne forvente, at der ikke ville blive truffet en beslutning om realiteten, uden at sammenslutningen blev givet en forudgående mulighed for at fremlægge supplerende beviser, følger det klart af Kommissionens skrivelse af 23. juni 1997 til NALOO, at institutionen havde til hensigt at afvise den del af 1994-klagen, der vedrørte royalties for udvinding af kul, subsidiært med den begrundelse, at der manglede afgørende beviser.

176 Selv om det er korrekt, at NALOO som svar på denne skrivelse i et brev af 11. august 1997 på ny bekræftede, at den var indstillet på at give sine eksperter til opgave at undersøge perioden forud for den 1. april 1990 med henblik på at tilvejebringe supplerende beviser, fremkom den imidlertid ikke med sådanne beviser på noget tidspunkt under den resterende del af proceduren, der ledte frem til vedtagelsen af 1998-beslutningen den 27. april 1998.

177 Hvis NALOO regnede med at overbevise Kommissionen i relation til spørgsmålet om sidstnævntes kompetence, krævede den pligt til at udvise omhu, der påhviler enhver klager, at sammenslutningen samtidigt fremskaffede de beviser, der var nødvendige for at understøtte dens klage.

178 Dette gælder så meget desto mere, som NALOO siden den 24. september 1996, hvor NALOO I-dommen blev afsagt, vidste, at en beregningsmetode, der var baseret på en ren ekstrapolation af BC's omkostninger, ikke var tilstrækkelig i denne henseende.

179 I øvrigt kan Kommissionen ikke uden uberettiget at skade retssikkerheden for virksomhederne, hvis adfærd der rejses tvivl om i en klage, udskyde den frist i det uendelige, der er givet en klager til at fremlægge beviser til støtte for sin klage.

180 Af disse grunde må anbringendet, der bygger på NALOO's berettigede forventning, forkastes.

Anbringendet, der bygger på, at EKSF-traktatens artikel 65 finder anvendelse på royalties for udvinding af kul

181 NALOO har også gjort gældende, at fastsættelsen af urimelige royalties for udvinding af kul i henhold til licensaftalerne mellem BC og producenter i henhold til licens omfattes af anvendelsesområdet for EKSF-traktatens artikel 65.

182 Det er i forbindelse hermed tilstrækkeligt at fastslå, at det fremgår af undersøgelsen af de andre anbringender i sagen, at det var med rette, at Kommissionen afviste den del af 1994-klagen, der vedrørte den urimelige karakter af disse royalties, idet den subsidiært fandt, at NALOO ikke havde fremlagt tilstrækkelige beviser.

183 Under disse omstændigheder er der ikke grund til at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt EKSF-traktatens artikel 65 kunne have været anvendt på de nævnte royalties.

184 Det følger heraf, at Kommissionen skal frifindes:

— for så vidt som NALOO har nedlagt påstand om annullation af den del af 1998-beslutningen, hvori Kommissionen fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul

— for så vidt som NALOO har nedlagt påstand om annullation af den del af denne beslutning, hvori Kommissionen afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.

Sagens omkostninger

185 Det bestemmes i procesreglementets artikel 122, stk. 1, at såfremt der ikke gives appellanten medhold, eller såfremt der gives appellanten medhold, og Domstolen selv endeligt afgør sagen, træffer den afgørelse om sagens omkostninger.

186 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, som ifølge dettes artikel 118 finder anvendelse på forhandlinger for Domstolen i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

187 Idet appellerne må forkastes i sagerne C-172/01 P og C-176/01 P, og da NALOO har nedlagt påstand om, at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør IP og PG henholdsvis bære deres egne omkostninger i sagen for Domstolen og betale NALOO's omkostninger i den nævnte sag. Endvidere bestemmes det, at Kommissionen bærer sine egne omkostninger i de to nævnte sager.

188 Idet appellen tages til følge i sag C-175/01 P, og da såvel BC som Kommissionen har nedlagt påstand om, at NALOO tilpligtes at betale sagens omkostninger, bør denne sammenslutning tilpligtes at bære sagens omkostninger i sagen for Domstolen.

189 Idet appellen i sag C-180/01 P delvis tages til følge, delvis forkastes, bærer hver part sine egne omkostninger i sagen for Domstolen.

190 Da Kommissionen og NALOO begge har tabt i relation til en del af deres påstande, bør de bære deres egne omkostninger i sagen for Retten. Under henvisning til procesreglementets artikel 69, stk. 4, bærer IP, BC og PG hver deres egne omkostninger, som de har afholdt som intervenienter i sagen for Retten.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte dom af 7. februar 2001 i sagen NALOO mod Kommissionen (sag T-89/98) ophæves, for så vidt som den annullerer:**

— **den del af beslutning IV/E-3/NALOO af 27. april 1998, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul**

— **den del af denne beslutning, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.**

2) **I øvrigt forkastes appellerne.**

3) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes for det af National Association of Licensed Opencast Operators (NALOO) anlagte søgsmål, for så vidt som der er nedlagt påstand om:

— annullation af den del af beslutning IV/E-3/NALOO, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fandt, at EKSF-traktatens artikel 65 ikke var anvendelig på fastsættelsen af royalties for udvinding af kul

— annullation af den del af denne beslutning, hvori Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber afviste klagen vedrørende størrelsen af de royalties, der anvendtes på udvinding af kul forud for den 1. april 1990.

4) I sag C-172/01 P bærer International Power plc sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler NALOO's omkostninger i denne sag. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

5) I sag C-175/01 P bærer NALOO sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler British Coal Corporations og Kommissionen for De Europæiske Fællesskabers omkostninger i denne sag.

6) I sag C-176/01 P bærer Power Gen (UK) plc sine egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen samt betaler NALOO's omkostninger i denne sag. Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer sine egne omkostninger.

7) **I sag C-180/01 P bærer parterne deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Domstolen.**

8) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og NALOO bærer deres egne omkostninger vedrørende sagens behandling for Retten. International Power plc, British Coal Corporation og Power Gen (UK) plc bærer hver de omkostninger, de har afholdt som intervenienter i sagen for Retten.**

Wathelet Edward La Pergola

Jann Rosas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. oktober 2003.

R. Grass M. Wathelet

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling